

flaget under Nr. 6 i nogen Henseende ſkulde kunne indſtrænke enten den naturlige Ret, ſom Lovbrugeren har, eller den Ret, ſom Lovforſlaget i nogen Henseende vil tillægge ham.

Formanden: Det undgik ikke min Opmærksomhed, at den ærede Ordfører for lidt ſiden begjærede Ordet ſammen med flere af Thingets Medlemmer. Jeg veed ikke, om han i dette Øieblikønſter Ordet, men efter hans ſæregne Stilling til Sagen ſkal jeg dog henſtille, om det ikke vilde være bedre, om de andre Talere førſt udtalte ſig, for at han derefter kunde afſlutte Debatten om diſſe Forſlag.

Ordføreren: Jeg vil blot tillade mig en lille Bemærkning til min ærede Gjenbo (Tobieſen) i Anledning af § 9, og jeg ſkal ikke videre forſætte Debatten. Selv om ogſaa det ærede Medlem har Ret i de juridiffe Betragtninger, han har gjort gjældende med Henſyn til Ordet „forſættlig“, hvad Beviſbyrden angaar, ſaa har dog Frygten for de Chikaner, der kunde opſtaa, naar Ordet „forſættlig“ blev udeladt hos Udvalgets Medlemmer overveiet Frygten for Ulemper i det Hele taget af Ufreden fra Naboen, der tværer ind paa en Andens Grund. Der er neppe Anledning til at frygte for, at Indſættelſen af dette Ord ſkulde give Leilighed til Misbrug. Salfald have vi fundet det mindre betænkeligt at være udfat derfor end for de Ubehageligheder, ſom ville kunne opſtaa for den, der af ren Uagſomhed kom til at tvære ind paa anden Mandſ Grund. Hidtil har man dog kunnet væрге ſig ſaa nogenlunde mod denne Ufred.

Orenbøll: Ja, jeg ſkal ikke opholde Debatten om dette Punkt længe, men jeg vil dog ogſaa indlægge en lille Bemærkning i Anledning af dette ſaa meget omſtridte Ord „forſættlig“. Jeg kan nemlig ikke tillægge det en ſaa overordentlig ſtor Betydning, om dette Ord ſtaar der eller ikke, da jeg ikke ſaa ganſke kan gaa ind paa min ærede Kollega (Tobieſens) Betragtninger i Henseende til Beviſbyrden. Han ſagde, at, derſom vi indſatte „for-

ſættlig“, ſaa vilde Beviſbyrden flyttes over fra den Indſtævnte til Dommeren. Jeg mener nu, at i offentlige Politifager paahviler Beviſbyrden hverken den Ene eller den Anden ſom Part betragtet, idet det efter Lovgivningens Regler er Dommerens Pligt i en offentlig Politifag at oplyſe Sagen i dens Helhed, ſaa at alſaa Beviſbyrden paahviler Dommeren ligefaa godt i det ene Tilfælde ſom i det andet. Der er, ſelv om ogſaa Ordet „forſættlig“ ikke ſtaar der, ſlet ikke Tale om, at den Paagjældende ſkulde kunne ſlippe for Straf blot ved at ſige: „Jeg har ikke gjort det forſættlig; vær ſaa god at beviſe, at jeg har gjort det forſættlig“; thi en Opklaring af ſamtlige de foreliggende Omſtændigheder vil ſelvſølgelig lede til en Afgjørelſe af, om man kan ſige, at der foreligger en forſættlig Handling eller ikke. Fra den Side ſynes jeg alſaa ikke, at Spørgſmaalet har ſaa megen Interenſſe. Hvad det derimod her væſentlig kommer an paa, er, om man vil admittere en uagſom Handling ſom Strafbar efter § 9, eller om man beſtemt vil have den udelukket fra Straf; thi vil man beſtemt have den uagſomme Handling udelukket derfra, ſaa giver jeg den ærede Ordfører Ret i, at da maa der ſtaa „forſættlig“. Men det er i ſaa Fald et ſtort Spørgſmaal, om man kan gaa ind paa at indſætte dette Ord. Et æret Medlem af Udvalget (Schøler), der ſidder her bagved, nævnedes ſom et Exempel, at man kunde have ondfkabsfulde Dreng, ſom vedbleve at tvære paa Naboenſ Grund, og at i det Øieblik „forſættlig“ var udeladt i § 9, kunde Gieren af Kreaturerne i dette Tilfælde blive ſtraffet, medens det, naar Ordet „forſættlig“ ſtod der, var givet, at, naar han blot ſagde, at det ikke var ham, men hans Dreng, der havde tværet paa Naboenſ Mark, ſaa gif han fri. Dette er imidlertid mindre rigtigt. Gieren kan kun blive ſtraffet under den Betingelſe, at det kan beviſes, at han har givet ſin Dreng Ordre til at gjøre, hvad denne har gjort. Jeg finder alſaa, at det er rigtigt, at Ordet „forſættlig“ ikke bliver indſat i § 9, idet jeg mener, at man, ſaavidt muligt, ſkal give Domstolene frie Hænder til at afgjøre, hvorvidt en Handling efter ſin Beſkaffenhed ſkal gaa ind under Paragrafen eller ikke, ligefom man og-